

Наша сучасниця

Чарівний світ мистецтва Вікторії Левчук

Більшість людей тягне в далекі незвідані краї, які бачили на малюнках чи світлинах, або ж по телевізору.

Проте куточок раю і привітно-теплу красу можна створити власними руками, варто тільки захотіти. Бо ж часто те, що споглядаємо крізь призму дня, здається для нас звичайною буденною картиною. Насправді ж потрібно тільки пильно подивитись під трішки іншим кутом й побачене відразу вразить, зачарує й навчить берегти всім серцем те, що подарувала природа й історична стежка-стрічка минувшини, без чого ваш звичайний день перетвориться на чорно-білу рутину. Саме це й намагається показати у своїх картинах жителька Вирки Вікторія ЛЕВЧУК, яка народилась у с. Жобрин Рівненського району. Населений пункт відомий своєю здравницею «Червона калина», яку місцеві жителі часто називають «жобринською оазою».

Через деякий час родина переїхала у Вирку. Дитинство Вікторії проходило серед мальовничих куточків краю. Її малечий погляд захопувався в різнобарвні квіточки поміж зеленою травою, білі коники-хмаринки в голубій і далекій синій неба, солов'я на ніжній гілці калини, ніби весільна фата, розквітліх білим цвітом абрикосів, що першими відповіли взаємною любов'ю до теплого та лагідного посланця-промінчика жовтобокого сонця. Все це закарбовувалося в уяві дівчинки, а згодом пустило плідні пагінци таланту в намальованих нею картинах.

Хист до малювання заримітила ще в першому класі вчителька Ніна Володимирівна й всіляко підтримувала ученицю. Корисні поради черпала й від бабусі Люби, яка теж любила розглядати перші художні успіхи своєї онуки. Закінчивши два класи навчального закладу у Вирці, з родиною знову перебралась жити в Жобрин. Становлення таланту з дня в день продовжувалось на першій Батьківщині. Пригадує, однокласникам частенько допомагала малювати роботи, що були домашнім завданням з образотворчого мистецтва - її улюбленого предмету. Пізніше і старшокласники почали звертатись з таким же проханням — не відмовляла і їм. Неодноразово брала участь у шкільних і районних конкурсах малюнків на всіляку тематику, має дипломи різних ступенів і грамоти за перемоги в художніх змаганнях.

Як зізнається художниця, пішла маминою стежиною, яка теж уміє гарно малювати.

2 стор.

Чарівний світ мистецтва Вікторії Левчук

(Закінчення. Початок на 1-ій стор.)

Так само красиво та з власним художнім підходом виконувала шкільні завдання, згодом - картини друзям та знайомим, підмалювала в Жобрині церкву. Ніколи не старалася хизуватися своїм вмінням, а тому творила та клала в шухляду. Не прагне ставити свої картини вище інших і сама Вікторія, але посада завідувача клубом у с. Вирка вимагає це робити, й неодноразово.

Після освоєння шкільної програми, подала документи на курси крою та шиття, що були створені на базі МБК «Залізничник» м. Сарни. Рік навчання минув для дівчини, як один день. І хоча опанована спеціальність не мала жодного відношення до малювання, проте дуже хотіла самостійно створювати різні моделі одягу, навчитись професійно вправлятися з тканиною. Невдовзі після випускного вечора коханий Станіслав запропонував стати на рушничок щастя. А після весілля молода пара поринула в щасливе сімейне життя. Від спільної любові Вікторії та Станіслава з далеких країв лелека приніс трійко діточок: Тараса (нині навчається в сьомому класі Великовербченської ЗОШ I-III ст.), Тетяну (шестикласниця того ж навчального закладу) та Романа, якому тільки п'ять років.

2006 рік для Вікторії Левчук особливий. Адже здійснилося те, чого прагнула впродовж багатьох років, влаштуватись на улюблену серцю роботу, де «пуп'янки» потягу до прекрасного розквіт-

ли травневим різнобарв'ям і ввійшли в життя миттєвостями, наповненими справжнім людським щастям. У селі звільнилось місце завідувача місцевим клубом. Чекати, поки хтось запропонує вакантну посаду, не стала, а тому відразу звернулася до начальника культури й туризму РДА Наталії Черної. Після відповідних консультацій, виконала всі поставлені зобов'язання, зокрема вступила в Дубенський культурно-освітній коледж на спеціальність образотворчого та декоративно-прикладного мистецтва. Там уже більш професійно та під наглядом досвідчених педагогів зайнялася художньою діяльністю. Портрети, пейзажі, інші роботи різного роду розпису з-під пензля молоді художниці поставали на багатьох виставках, додаючи кольорової гами в життя поціновувачів мистецтва, а самому автору - впевненості й наснаги творити для людей. Саме тоді навчилася працювати з яєчною шкаралою та різними крупами, застосовувати невідомі до цього техніки для створення картин із предметів домашнього житку.

Нині Вікторія Левчук трудиться не лише в сільському клубі, а й водночас біля нього. Понад пів гектара землі потрібно обробити, аби подвір'я біля закладу виглядало охайним і чепурним. Коли сама не справляється, на допомогу приходить чоловік, який праєється, звичайно, там, де потрібні сильні та надійні чоловічі руки. Веде художні гуртки: з малювання, читання, дорослий і дитячий з музичного мистецтва. Зокрема на гурточку «Веселка»

з дітьми зараз вчать з м'ятого паперу робити крокуси. Старшокласники із задоволенням відвідують тренажерну кімнату, деякий спортінвентар хлопці принесли з дому чи купили за власні кошти. Головне, що в них є бажання займатися спортом, а це означає, що дбають про власне здоров'я, заохочуючи до цього й інших жителів Вирки.

На запитання, чи багато йде часу на створення картини з круп, співрозмовниця відповіла, що спочатку основа (шматок полотна, фанери, скла) має бути погрунтована спеціальною рідиною, згодом фарбує. Коли це все висихає, а сохнути має при середній кімнатній температурі + 18 за С, наносить клей ПВА й викладає зернинки одна за одною. Якщо використовує рис чи гречку, то тут потрібно ліпити кожен зернинку окремо, а якщо мак чи пшоно, то все це має бути рівномірно висипане на основу, інакше втрапить оригінальність і художню красу. На все в середньому затрачається два тижні, а якщо картина має бути об'ємною, то, відповідно, кількість часу зростає.

- Для створення будь-якої картини, - розповідає художниця, - в першу чергу потрібен задум, а це і є та основна складова, від якої й залежатиме популярність майбутньої роботи. Згодом для цього потрібно віднайти те, що для кожної людини найдорожче, - час. А вже тоді працюється творчо, й щасливі миті підносять до незвіданих висот, від яких і передається той позитив оточуючим, зокрема рідним.

Багато картин Вікторії Левчук побували на виставках під час святкування Дня села Велике Вербче, на площі в м. Сарни - до Дня Незалежності, на мистецькій акції «Мистецтво одного села», ну й, звичайно, подаровані друзям і знайомим. Декілька вдалося продати, аби хоч трохи компенсувати витрати на придбання матеріалів. Рамки для картин замовляє в Рівному, купує оптом, щоб хоч на цьому трохи зекономити, бо якщо враховувати дорогу, то виходить досить чимала сума. Але чим тільки не пожертвуєш заради улюбленої справи?

Роботи митця знайшли господарів у Німеччині, Москві, Луганську, Рівному та в навколишніх селах. Подобаються людям саме національний колорит картин майстрині: жовтобокий соняшник під тиним, кін з возом, стародавній млин, курна хата, вкрита соломою. Хоча ті далекі часи й не були зовсім веселі, а окремі сторінки історії взагалі наводять жах на нинішнє покоління, та все ж завідувачу клубом подобається через художню діяльність вносити свої корективи, яскраві кольори в минувшину нашого народу, аби вона не була такою сірою та похмурою. Бо ж якби не було колишнього життя, не було б і теперішнього. Художниця з повагою ставиться до історії Батьківщини, адже пуповина життя поєднує її серце з пращурами, задля нащадків яких і творить Вікторія Левчук чарівний світ мистецтва на полотні своїх картин.

Василь ТИТЕЧКО.
Фото автора на 1-ій стор.